

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **J. A.**, zastoupen Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou, se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2007, č. j. OAM - 1 - 101/VL - 07 - 04 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2007, č. j. 56 Az 62/2007 - 27,

**takto:**

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 62/2007 - 27 ze dne 26. 9. 2007, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše označenému rozhodnutí žalovaného, jímž stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném k datu rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje s přihlédnutím k obsahu jednak důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdí, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky, resp. použil nepřiléhavé právní normy, jednak namítá ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel při svém rozhodnutí, nemá oporu v provedených důkazech, přičemž krajský soud na tuto vadu, ač byla vytýkána, nereagoval. Konečně také namítá dílčí nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Konkrétně stěžovatel namítá, že soud v odůvodnění rozsudku odkazuje na v době podání žádosti o mezinárodní ochranu již neplatné ustanovení § 91 zákona o azylu.

Dále stěžovatel namítá, že jako žalobní bod uplatnil námitku porušení zákona v tom, že se správní orgán opomenul zabývat použitelností § 14 zákona o azylu na jeho případ. S touto žalobní námitkou se soud vůbec podle stěžovatele nevypořádal a pouze zopakoval odůvodnění správního orgánu, ke kterému nepřidal byť jen jediné slovo vlastního hodnocení. V této souvislosti stěžovatel namítá, že taková konstatace závěru správního orgánu je nepřezkoumatelná, neboť úkolem soudu bylo podle stěžovatele přezkoumat závěr správního orgánu, nikoliv jej beze slova vlastního hodnocení opsat a dokonce ani nezměnit slova „správních orgánů“ za slova „soud“.

Především však stěžovatel rozsudku krajského soudu vytýká, že v žalobě proti rozhodnutí žalovaného namítal zkreslení skutečného stavu pro nedostatek aktuálních informací a v důsledku toho porušení ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Správní orgán totiž, jak stěžovatel namítá, nezjistil v souvislosti s aplikací tzv. doplňkové ochrany žádnou informaci ze země původu směřující do blízké budoucnosti - tedy doby správním orgánem předpokládaného návratu žadatele o azyl do země původu. Stěžovatel vytýká soudu, že se zcela spokojil s tím, že správní orgán v otázce aplikace doplňkové ochrany vycházel z totožných informací, které použil v rozhodování o azylu. Rozhodování a dokazování naplnění podmínek ustanovení § 14a - doplňkové ochrany, však podle stěžovatele vyžaduje obdobný postup jako při dřívější aplikaci již zrušeného ustanovení § 91 zákona o azylu, tj. posoudit především aktuální situaci v zemi původu a bezpečnost případného návratu - v této souvislosti stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 23/2007 - 64 ze dne 14. 6. 2007.

Konečně pak stěžovatel polemizuje se závěrem krajského soudu, že byla-li žádost o azyl podána až poté, kdy bylo rozhodnuto o správním vyhoštění, a tato žádost byla zamítnuta, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu. Stěžovatel namítá, že v případě platnosti takového závěru sebevíce pronásledovaný uprchlík, mučená osoba, znásilněná osoba apod. nemůže už nikdy namítat důvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pokud byl předtím správně vyhoštěn, což podle stěžovatele je případ více než poloviny azylových žádostí v České republice, protože cizinecká policie podle něho nerespektuje ustanovení článku 32 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (pravidlo non-refoulement). Stěžovatel uvedl, že pokud by byl tento princip striktně uplatněn v praxi, uplatnit důvodnou azylovou žádost by mohla pouze osoba s platným vízem, cestovním dokladem, dostatkem prostředků k pobytu na území a zdravotním pojištěním. Nesprávnost těchto závěrů krajského soudu stěžovatel spatřuje kromě jiného opět v pozadí rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, z něhož obsáhle citoval.

Pokud jde o posouzení přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., stěžovatel uvedl, že přijatelnost své stížnosti shledává v nebezpečí, že Krajský soud v Brně bude postupovat obdobně chybným způsobem i v případě jiných žalobců.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by se dala podřadit pod taxativně vymezené důvody udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Ani existenci žádného zvláštního zřetele hodného důvodu udělení azylu podle § 14 zákona o azylu

správní orgán nehledal, což ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil. K námitce stěžovatele uvedl, že soud podle jeho názoru správně neposuzoval existenci zvláštního zřetele hodného důvodu podle § 14 zákona o azylu, neboť by to bylo neodůvodněným zásahem do diskreční pravomoci správního orgánu (odkázal přitom na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, za všechny na rozsudek ve věci sp. zn. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003). Rovněž informační zdroje byly podle názoru žalovaného v řízení použity adekvátně. Žalovaný poukázal na to, že podle jeho názoru podal stěžovatel žádost o azyl účelově až poté, kdy bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění; účelovost spatřuje žalovaný v tom, že stěžovatel měl po vstupu na území České republiky možnost podat žádost o azyl bezprostředně, této možnosti však nevyužil. Ani k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nebyly podle žalovaného splněny podmínky, neboť neshledal u stěžovatele existenci hrozící vážné újmy. Pokud jde o námitku stěžovatele, že krajský soud užívá ve své argumentaci již zrušeného ustanovení § 91 zákona o azylu, žalovaný je názoru, že nejde o vadu způsobující nezákonnost, neboť dále se soud zabývá posuzováním doplňkové ochrany, která institut překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu nahradila. Konečně pak žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost vůbec nepřijal k projednání, protože podle jeho názoru nepřináší žádných nových otázek, které by již nebyly Nejvyšším správním soudem setrvale judikovány.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je proto přípustná. Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Kasační stížnost predestiná argumenty, které směřují k úvaze, zda není naplněno kritérium přijatelnosti ve smyslu bodu 4b), tj. že krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva. Po prima facie posouzení námitek stěžovatele dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že výše zmíněné kritérium naplněno není, kasační stížnost tedy nemůže být přijatelná. Vedou ho k tomu následující úvahy:

Pokud jde o namítanou nesprávnou aplikaci již neplatného ustanovení § 91 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud použil této citace ve svém rozhodnutí pouze na jediném místě, a to na začátku odůvodnění, když vymezoval napadené rozhodnutí. Z povahy věci tedy nejde a nemůže jít o vadu spočívající v nesprávné aplikaci právního předpisu, jak namítá stěžovatel, protože při rekapitulaci obsahu spisu soud žádnou právní úvahu skutečně nečiní. Jde o běžnou chybu v psaní bez jakéhokoliv významu pro obsah rozhodnutí. Pokud jde o právně relevantní úvahy, krajský soud se, jak svědčí obsah str. 6 jeho rozhodnutí, vyslovil k doplňkové ochraně ve smyslu § 14a zákona o azylu, tedy, z hlediska časové působnosti, aplikoval přiléhavé, totiž platné a účinné, ustanovení právního předpisu.

Pokud jde o námitku nedostatečného přezkumu postupu správního orgánu při aplikaci ustanovení § 14 zákona o azylu, nezbyvá, než aby Nejvyšší správní soud poukázal na svou konstantní judikaturu. Nejvyšší správní soud zejména poukazuje na svůj rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, který konstatoval, že smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Soudní přezkum takového rozhodnutí se pak pohybuje pouze v tom směru, zda správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Nejvyšší správní soud považuje za podstatné vyzdvihnout, že stěžovatel žádných okolností rozhodných pro případnou úvahu o aplikaci ustanovení § 14 zákona o azylu nepřinesl (jeho skutková tvrzení směřovala k osvědčování předpokladů podle § 12 zákona o azylu) - za této situace

platí pro obstarávání podkladů pro rozhodnutí o humanitárním azylu v plné míře vývody Nejvyššího správního soudu týkající se dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení (zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Není-li pak pro rozhodnutí o udělení humanitárního azylu žádných relevantních skutečností, nelze mít za nelogický závěr, že správní orgán nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu, a rovněž tak soudní přezkum těžko může učinit více než se omezit na prosté konstatování, že tomu tak je.

Pokud jde o zásadní stěžovatelovu námitku zkreslení skutečného stavu pro nedostatek aktuálních informací, neboť správní orgán nezjistil v souvislosti s aplikací tzv. doplňkové ochrany žádnou informaci ze země původu směřující do blízké budoucnosti - tedy doby správním orgánem předpokládaného návratu žadatele o azyl do země původu, Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelova argumentace spočívá na poněkud excesivním a zjednodušeném výkladu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 23/2007 - 64 ze dne 14. 6. 2007. Ve vztahu k doplňkové ochraně Nejvyšší správní soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu (vycházejících zejména, avšak nikoli bezvýjimečně, z hledisek humanity založených na objektivních hrozbách) neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Jakkoli se tedy aplikace institutu doplňkové ochrany vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu, jsou i při rozhodování o udělení či neudělení doplňkové ochrany do značné míry určující tvrzení samotného žadatele, z nichž je třeba vycházet.

Stěžovatel v žádosti o udělení azylu ze dne 1. 2. 2007 uvedl, že opustil vlast začátkem roku 2004. Jeho potíže, pro které zemi opustil, údajně začaly už v roce 2001, kdy přestoupil od šíitského vyznání k sunnitskému. Pro svou konverzi měl být šíitskými aktivisty pronásledován (vyhrůžky, třídní zadržení a mučení), proto nejdříve uprchl do D. a posléze, když jej šíitští aktivisté našli i tam, do Evropy. V podstatě totéž uvedl i v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 2. 2007. Ve správním spisu se jako další podklady nachází zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie týkající se Pákistánu z dubna 2004, Směrnice pro posuzování žádostí o azyl téhož ministerstva z července 2005, zpráva International Crisis Group o Pákistánu z 22. 11. 2005, sdělení ÚZSI č. j. 679/2004 - ZSI/729 z 24. 11. 2004, informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky č. PAK42531.E z 5. 5. 2004 a č. PAK38534.E z 13. 2. 2002, sdělení Ministerstva zahraničních věcí České republiky z 13. 8. 2003, 26. 9. 2003 a 23. 9. 2004. Žalovaný na základě výše uvedeného konstatoval, že pouhá stěžovatelova příslušnost k sunnitskému směru islámu sama o sobě není důvodem k udělení azylu. Aby mu mohl být udělen azyl, musel by prokázat, že byl pronásledován přímo státními orgány nebo státní orgány podporovaly činnost soukromých osob, které nesouhlasily s jeho vírou. Tak tomu však podle žalovaného není. Stěžovatel nesdělil v průběhu správního řízení, že by se proti jednání šíitských spoluobčanů oficiálními právními prostředky za asistence státních orgánů bránil a dožadoval se pomoci, neprokázal tedy, že by se stát, státní i mezinárodní instituce

na jeho potíživých s šíity podílely do roku 2004, tolerovaly je či mu nebyly schopny zajistit přiměřenou ochranu.

Pokud jde o přetrvávající obavy stěžovatele z návratu do země původu s ohledem na možné problémy ve spojitosti sektářského násilí mezi šíity a sunnity, žalovaný konstatoval, že sektářské násilí, na které žadatel poukázal, tematizuje Informace kanadské rady pro imigraci a uprchlíky č. PAK38534.E z 13. 2. 2002, která hovoří především o tom, že v období 2001 docházelo k sektářskému násilí v K., ovšem narozdíl od tvrzení žadatele to byli především šíité, kteří byli napadáni a zabíjeni sunnity, a náboženští sunnitští extremisté se v té době zaměřovali na přední šíitské činitele, lékaře, právníky. Sunnitské i šíitské extremistické skupiny byly ihned zakázány a větší počet policistů v ulicích měl těmto násilným akcím zabránit, i když ne vždy bylo nasazení bezpečnostních složek účinné. Zpráva MZV ČR č. j. 132283/2003 - LP z 26. 9. 2003 k tomu podle žalovaného uvádí, že již v té době bezpečnostní situace v hlavním městě byla stabilizovaná, v tomto roce bylo ještě zaznamenáno několik projevů sektářské nesnášenlivosti mezi šíity a sunnity, které si vyžádaly oběti na životech. Dále se žalovaný odvolal na Zprávu o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie - Pákistán, duben 2004, která v kapitole o svobodě vyznání uvádí, že za rok 2003 se nevyskytly žádné informace o zadržování osob z důvodu jejich náboženského vyznání, Pákistán je islámskou republikou, v níž muslimové tvoří 96 % obyvatel, většinu tvoří sunnitští muslimové a přibližně 10 - 15 % obyvatel patří mezi šíity. Zpráva navíc uvádí, že v zemi existuje celá řada nevládních organizací a občanských skupin, které podporují dialog mezi lidmi různé víry. Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie, Pákistán - směrnice pro posuzování žádostí o azyl, červenec 2005 pak podle žalovaného uvádí, že v pákistánské společnosti přetrvávají násilné činy z náboženských důvodů, občasné sektářské násilí, ovšem terčem náboženských extremistů jsou jiné náboženské skupiny, nikoli přímo sunnité. Na základě těchto informací žalovaný dospěl k závěru, že se stěžovatel snažil svůj příběh účelově nadhodnotit s cílem dodat mu vážnosti. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě návratu do vlasti v současné době stěžovateli nehrozí smrt, jedná se pouze o jeho subjektivní tvrzení, které není podloženo žádnými objektivními prvky, které by byly relevantní pro azylové řízení.

Pokud tedy tvrzení stěžovatele o příčinách a rozsahu pronásledování bylo vyhodnoceno jako nadhodnocené a nepravděpodobné, s ohledem na výše uvedené (nutnost vzáhnout posuzování předpokladů aplikace § 14a zákona o azylu k tvrzení žadatele o azyl) lze mít za logický závěr, že stěžovateli ani v blízké budoucnosti nehrozí ohrožení předvídané zmíněným ustanovením. Výsledky dokazování v případě rozhodování podle § 12 zákona o azylu neprokazují, že by osobní situace stěžovatele byla nějak excesivní a zásadně horší než situace ostatních obyvatel Pákistánu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel kromě zásadně dokazováním zpochybněných skutkových okolností neuvedl žádných jiných skutečností, které by dovolily usuzovat na případné budoucí ohrožení relevantní ve smyslu § 14a zákona o azylu, Nejvyšší správní soud neshledává nikterak pochybeným a v rozporu se závěry učiněnými ve svém rozsudku č. j. 9 Azs 23/2007 - 64 ze dne 14. 6. 2007, že si správní orgán neobstaral dalších informací o zemi původu.

Konečně pak k poslední námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nesprávně, resp. neúplně citoval právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, která říká: „*Byla-li žádost o azyl podána*

*až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 325/1999 Sb., nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu.*“ Časová fixace uplatnění skutkových námitek je tu tedy limitována na zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu, nikoliv obecně, jak by bylo lze usuzovat z neúplné citace krajského soudu. Krajský soud v případě stěžovatele citovaný judikát Nejvyššího správního soudu použil tedy nepřipadně, nicméně v argumentaci krajského soudu tento odkaz hrál roli zcela podružnou a na ostatních závěrech ničeho nemění.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku zásadně neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl  
předseda senátu